

DONARA
UNA
BATALLADA
CABA
SEMMANA.

SI SE 'N VENEN MOLTAS
tocará á somatent.

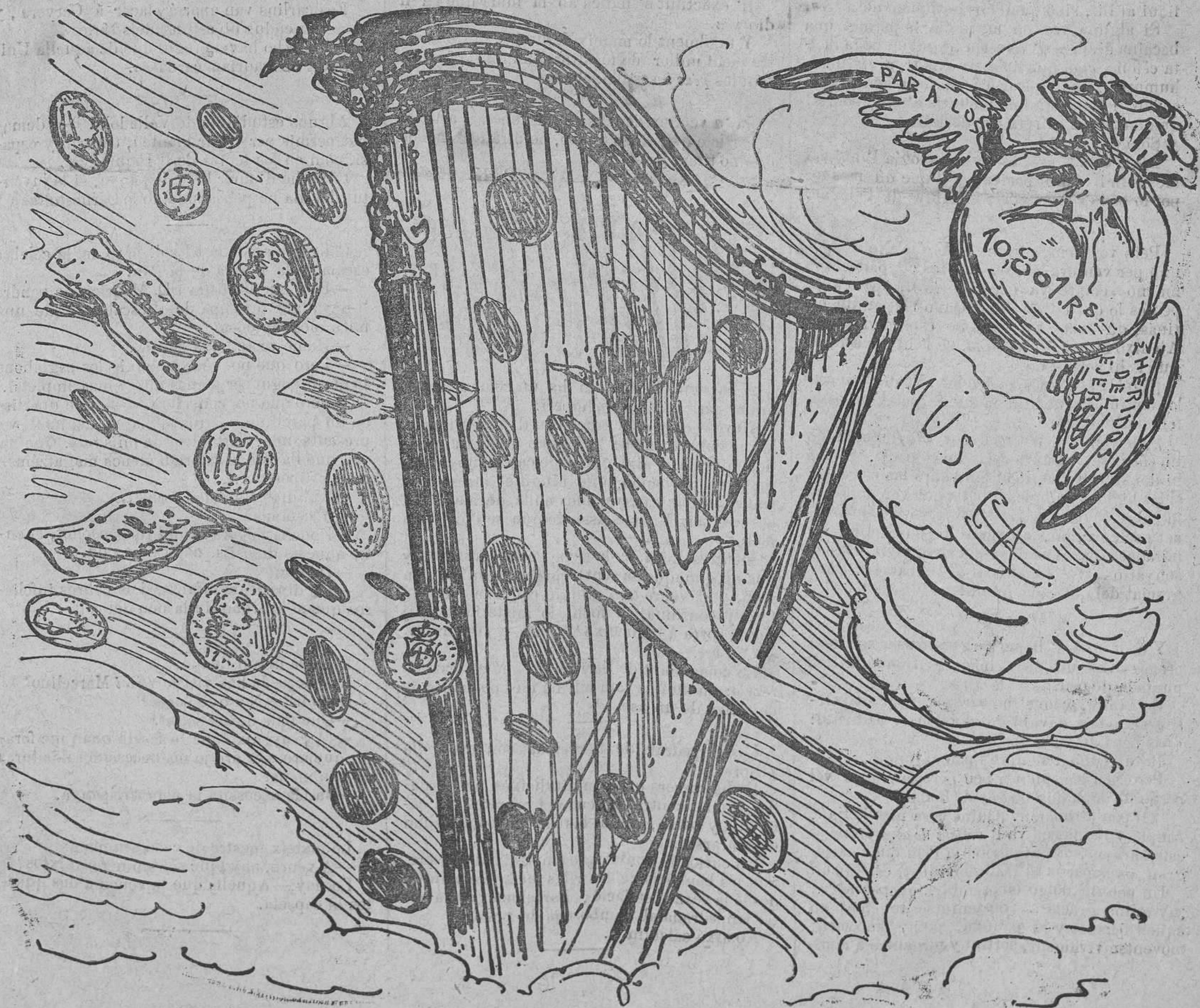
SE VEN
A
2 QUARTOS
PER
TOT ARREU

ADMINISTRACIO:

Rambla del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

MUSICA... PELS FERITS.

¡Vaya un modo de tocar l' arpa!....

LO PEU.

Quan penso alguna cosa, tinch jo l'hàbit de mirar á terra.

Es una costum antiga que vaig contreure un dia per mí de grans apuros. Era cap al tart y no havia dinat encare. Vaig séurem á un pedris en la Rambla de Sta. Mónica, y abatut com me tro'ava, vaig abaixar lo cap pensant: —¿Y com te las arreglas?...

Baixar lo cap, veure una cosa lluenta als meus péus, ajupirme, ap'egarla y trobar-me ab una doblota de cinch duros entre las mans, vá ser tot hù.

Desde aquell dia vaig fer j'ament solemne de baixá 'l cap sempre que 'm trobès ab algun apuro.

Avuy es un dia d' aquests. Soch periodista: á l' imprenta s' esperan: la política es avuy com un porch aspi, que no pot agafarse pèl lloch, sense punxarse... Y á pesar de tot, l'article es indispensable...

Ja 'm tenui ab lo cap baix, mirant á terra y preguntant-me: —Ahont trobarè *péu* per un article?...

Y mentres dich aixó 'm miro 'ls *peus* ab mal humor. ¡Ja l'hi trobat!

¡Un article sobre 'l *péu*! ¡Oh fortuna!

* *

Lo *péu* ha nascut per arrastrarse: sembla la part mes ignoble del home, y no obstant lo *péu* es apreciable perque es humil y servicial, com cap mes membre.

Petit com es, nos aguanta: tota la persona gravita sobre d' ell: es l' executor de tots los capritxos del home, puix sense demanarli permis, lo fem corre quan anem depressa, caminar quan nos dona la gana de passejarnos, y com un criat dels mes esclaus, no permetém que 's fiqui al llit, sino quan nos hi fiquém nosaltres.

Si alguna vegada entre dia 's permet una bacaina després d' haverlo tingut en baga molta estona, com que fibla, ja 'ns tèn drets, malhumurats, fentlo picar á terra fortament, y no sufrint la mes mínima molestia d' ell, ¡pobret! que tantas ne sofreix per nosaltres.

Som uns ingrats.

Aixís com l' ase, es de la zoología l' animal mes humil y mes pacient y 'l que dú mes topo, lo *péu* es l' ase dels membres de l' home.

* *

Pero vostés me dirán: —«¿Y que! No l'hi tenim per ventura al *péu* tots los cuydados? La má no sempre vá enguantada.... pero quin *péu* es lo qui no vá *calsat*? Quan no pot dur botinas, dú sabatas y quan no espardeyas.... Ab aixó al *péu*, si treballa, se l' hi dona tot lo que l' hi correspon.»

¡Egoistas! los respondré jo... Vostés fan com los negreros: que diuen que l' esclavitut es la felicitat del negre.

¿Qué son las botinas mes primorosas sino un medi de tortura pèl pobre *péu*?.. Si las hi donan estretas, l' hi fan veure las estrellas: si las hi donan amples, un dia que van depressa lo pobre *péu* se 'ls gira... Si l' hi fan dur *calsat* poch elegant, agaman lo *péu* á totas las miradas, com si 's donessin vergonya d' ensenyarlo... O l' esclavisan ó 'l rebaixan. Desgraciat del que naix humil!

* *

Y com ho fa l' home pera expressar son despreci contra un altre home? —Donantli una puntada de *péu*.

En cambi, ¿com s' ho arregla per rebaixarse á sí mateix davant de una dona? —Dihentli: «Als *péus* de vosté senyora.»

Ja 'a veuheu: sempre 'l *péu* es humil.

Pero bèn considerat, *péu* per *péu*, mes val serho de dona que no pas d' home.

¡Un *péu* d' home!.. ¡Quina cosa mes lletja.. Ample y llarch, en va l' artista de obra prima s' esforçará en emboniquirlo: si l' hi dona *calsat* gran, es xaparro: si l' hi dona just, es ridicul.

Un *péu* de dona en cambi... un *peuet*... ¡uy quina gracia!... Sosteniutse tot just ab aquell taconet y la punteta, petit, manyach, moventse vivament, sortint y tornantse á ama-

gar entre 'ls plechs de unas faldillas, es l' imatge de la coqueteria... y homes hi ha que deixarian trepitjarse per un *péu* d' aquests.

Vaja: es bonich!... Pero ¿qu' es lo que tèn la dona que no 'n siga?...

* *

Alguns creuran que 'l *péu* no expresa res. Y no obstant qualsevol curiós veurá que 'l *péu* dona *péu* per coneixe á una persona.

Du sabatas de panyo?.. Un neo.

Du botinas de punta americana? Un mosquit que busca alguna conquista.

Du sabatas rossas? Un home tranquil y amich de la comoditat.

Camina donant cops forts sobre l' empedrat?... ¡Quin home mes vanitos!...

Vá tranquilament, alsantse y cayent á un compás sempre igual... Es un home metódich y arreglat.

Y díguin-me ¿com se figuran lo *péu* de un carlí?... No 'l veuen tocant fins al clatell del seu amo, que fuig davant de una columna?..

* *

Y resaumint, buscantne en lo llenguatje popular lo verdader carácter del *péu*, veurém ana pila d' expressions que totas venen á confirmar que 'l *péu* es la part mes humil y una de las mes útils al home.

«Caure de *peus*» se 'n diu de tenir sort: l' idea de caure y de que 'ls *péus* rebin tot lo tastro los es per cert molt poch favorable.

«De cap á *peus*» ó com si diguésem: d' extrem á extrem, ó siga de la part mes elevada á la mes baixa.

«Al *péu* de la Uetra» ó com si diguésem: no t' atreveis á separarte de lo que 't dich: es á dir un signo d' esclavitut.

Un significat idéntich tenen las expressions «pendre *péu* per alguna cosa», «posar alguna cosa en bon *péu*» y altres de semblants.

L' exactitut s' indica ab la mida que se 'n diu *péu*.

Y finalment lo mateix Jesucrist no trobá altre medi millor de mostrarse humil, que rentant los *péus* á sos deixebles.

* *

Ja 'u veuen donchs: aquí tenen l' article: un article que si no tèn cap, no dirán al menos que no tinga *peus*.

P. K.

BATALLARAS

A Sarrion (Teruel) hi ha un comandant d' armas carlí que val un imperi.

Havent olat que tractavan d' assassinarlo, y que del seu cap se 'n havian arribat á oferir dos mil rals, y aixó que es lo cap de un noble, mana en un bando, que ningú s' atreixi á transitar pèls carrers, mes enllá de las 7 del vespre, baix l' amenassa de que se l' hi farà foch.

Mentres dorm tèn la seva porra apostada, y una nit que aquesta sent trepitjos, dona 'l quien vive, y al veure que ningú contesta y que 'l trepitj continua, fá foch: lo misteriós trepitj cessa; corra á regoneixe 'l camp, y 'l mort.... era un ase.

Lo comandant de Sarrion tèn rahó en los seus rezels: un ximple com ell, no mes pot morir de la guitza de un ase.

Los empedrats de Barcelona son cada dia pitjors.

Hi ha carrers que constituheixen un verdader atentat contra 'ls *peus* del próxim, ab cada alta y baixa, que ni las de la bolsa poden compararshi.

Un curiós tèn contat que empleats al objecte, tots los beneficis de las rifas dels empedrats, desde la seva instalació, Barcelona podria estar empedrada ab llambordas de plata.

Ab aixó calculin....

A Novedats s' estrena avuy l' obra que ab lo títol de «Los set pecats capitals» tant bon éxit vá tenir avants de ser notablement arreglada y posada en música en forma de sarsuela pèl mestre Joan Rius.

Avuy als atractius de un argument interessant y á las agradables combinacions de una màgia ben estudiada y sumament ingenyosa, tindrán d' afegirhi 'ls de una música, de la qual hém sentit ferne grans elogis.

L' obra será posada ab un luxo extraordinari, estrenantse trajés magnífichs y bonicas decoracions.

En Ruiz Zorrilla, desterrat de Madrid, arriba á Bayona.

La policia francesa l' agafa y l' interna.

Ab aquest motiu diu un periódich de Madrid: —«A Bayona poden ferse uniformes pèls carlistas, poden existirhi per ells depósitos d' armas, poden vendres públicament sellos de correos del *regne* de D. Carlos: pot haverhi banderins d' enganxe per las Provincias Vascongadas... tot pot serhi en allí, menos D. Manuel Ruiz Zorrilla.»

A lo qual cantarà mes de un espanyol:

«Tu lo quisiste
frayle mosten:
tu lo quisiste,
tu te lo ten.»

Un corresponsal del *Imparcial* assegura que las operacions de la guerra, tardarán uns dos mesos á reanudarse.

Lo periódich s' enganya.

Las *operacions* de la próxima quinta, comensan á primers del mes que vé.

Los carlins van anar á atacar á Cervera, y se'n van endur un estufat dels sérios.

Sempre ho havia cregut que de aquella Universitat ne traurian carbassa.

Alguns estudiants de Valladolid han demanat permis per vestir manteu, tricorni y espasi, com en los temps de l' Inquisició.

¿Cóm ha d' anar bè l' Espanya, si la juventut del dia no pensa sino ab lo Carnestoltas?

Conversa agafada al vol, prop de la célebre escala de la Plassa de la Pau.

—Pero que 'ls costava D. Maurici, de pendre 'l davallant ó rampa de l' escala, desde una mica mes cap ensa?

—Home vosté 'm fá riure...

—Pero que no véu que aixís los esglahons haurian pogut ser menos alts y mes amplets?..

—Pero que no considera vosté que una tira de un parell de metros al llarch del moll representa una llarga tira de mils rals. Que no véu que llavors hi cabrian menos magatzéms.. menos dipósitos....

—Ah! dipósitos volen ferhi?...

—Y está clar.

—Donchs llavors los ho dispenso tot, si entre aquests dipósitos, n' hi posan un.

—De qué?

—Un dipósit de difunts, dels pobres infelissos que s' hi trenquin la nou del coll.

En casa de un llauné.

L' amo:—Ja has vist lo *Diari* Marcelino?

Lo fadrí:—No: que porta?

—Que tens de ser *soldat*.

—¡Ay, ay! aixó que 'u fassin quan me foradi, que are per are jo no necessito soldaduras de cap mena.

—Ja las necessita la pobra Espanya.

Lo mateix mestre de cada senmana:

—A veure, noy ¿que son números mixtos?

Lo noy:—Aquells que 's venen á dos quartos la capseta.

Una gran reforma ha fet lo carril de Sarriá. Avants en l'estació s'hi llegia un rétol que deya: «Ferro carril de Barcelona á Sarriá.» Are diu: «Ferro-carril de Sarriá á Barcelona.» Un que anava á Pedralbes, al veure'u exclamava:
—¡Ay, ay!.. De Sarriá á Barcelona! Aixó es que no despatxan billets d'aquí n'á allá... Bah, bah... me n'hi aniré á péu, y si acás al tornar ja baixaré ab lo tren.

Telégrama important:
«En Madrid está nevando.»
Lo qual vol dir, qu' en la Capital d' Espanya, durant l'estiu anirán baratos los sorbetes.

FABULETAS.

I.

Era un carretonet, parat s'estava al costat de una acera, y esperava ab santa paciencia que 'l seu amo hagües fet la diligencia, á qual efecte pèl carre 'l portava.
Ni deya á nin ú res, ni s'envanava: lo seu estat humil prou coneixia y res millor per ell que conformarse. De prompte—trap.. trap... trap...—sent acostarse carratel-la furienta que corria.
La véu venir superba y molt ufana desempedrant carrers com soberana, y al fregarse orgullosa ab l' humil carro l' hi dona tal tatarro que l' hi romp los dos brassos y una brana.
Ni dispensa al passant pèl dessobre vol demanarli, en quan l' orgull l'hi sobra mentres lo carretó exclama ab véu trista recobrantse del top:—«Es cosa vista: per cap diner del mon se pot ser pobre.»

II.

Un jove deya un dia:
«Que bella que preciosa n'es la donzella Rosa... Si ab mi casars volia no hi hauria en lo mon vida ditxosa com la que jo faria.»

Quan son pare repara la inclinació del jove mes tou que cap anxova, l' hi mou una gatzara y sens que se l' escolti 'l jove 's troba ab Rosa y sense pare.

Un mes just vá tenirla, lo seu amor elástich pasant pèr l' eclesiástich pera logiar possehir-la; mes are 'l pobre 's troba plé de fástich sens poder mantenirla.

Y are com un heretje á renegá 's dedica, y sent que 'l mortifica d' amor l' aguda fleixa y exclama:—Desde lluny qu'era bonical.. mes desde aprop que 's lletja!

P. K.

REPICHS

En una sola funció del Liceo van desapareixe cinch rellotjes de las butxacas dels seus amos.

Se coneix que un pensament humanitari guia la má dels granotas, que fan l' escamoteig.

Efectivament: A que s' hi vá al Liceo? S' hi vá á sentir la música... á distréure's... á gosar, ó s' hi vá á saber l' hora qu' es?...

—Sense rellotje, deuen pensar los cacos (aixó fá gacetilla), los senyors gosarán al doble.

—Desenganyis, deya un comerciant á un polítich: avuy dia 'l diner es lo rey del mon.

—Are comprench, responia aquest, perque 'ls reys fan posá 'l seu busto á las monedas.

EPITAFI DE ACTUALITAT.

Aquest any al Carnestoltas vaig voler anar á enterrar, y de las sevas resu tas á n' amí m' han enterrat.

P. S.

En vista dels grans apuros en qu' es troban los francesos pera consituhir un Senat que agradi á tothom, jo m' atreveixo á proposarlos:

Primer. Lo Senador sera un carrech gra-tuhit.

Segon. L' elecció que 's fassi de qualsevol manera.

Tercer. Tot Senador está obligat á passar un tant diari al elector que no tinga feyna ó estiga malalt.

Resultat d' aixó: qu' en Mac-Mahon tin-drá un senat de gent milionaria, y per lo tant dels mes conservadors que pot haverhi.

Un carlí de la montanya que rosegava un pá mes moreno qu' ell mateix, deya entre caixa-lada y caixalada:

—M' inspiran tanta ràbia 'ls negres que hasta m'hi faig ab las dents.

MÉVA.

(A mon amich M. Palá)

Inversió.

M' odiava tant com ódia la vritat á la mentida: vá jurarme mil vegadas que jamay se casaria, que per mes que 'l ferla mèva de son pare los la diuxa, hasta fer l' últim badall sent soltera la veuriam ó tancada en un convent, perque ser monja volia.

Jo també ab igual accent l' hi vaig dir, sens dir mentida, que ni 'ls sermons dels meus pares, ni 'l parer de mas cosinas farian que m' enredessin de cap dona las faldillas, que hasta fer l' últim badall sent solter ella 'm veuria, correntla ab los meus companys mentres no 'm faltes la vida.

Encare 'm veig quan me deya —Tèva may!— y responia contemplanta lit á lit: —MÉVA MAY! ab veu tranquila.

Jo vareig treure la grossa de cap-d' any per las viglias, per altre part, l' endemá vá treure ella la petita: los pares ho van saber y 'ns van casar desseguida... ja fá un any que som casats y aquest any me sembla un dia.

GESTUS.

Cosas del Brusi:

Diu lo de dimecres á la tarde:—«Los cambios de los últimos dias han ocasionado el fallecimiento de algunas personas de edad avanzada.»

Ab aixó ja 'u veuen: si son vells, sobre tot no juguín á la Bolsa, que 'ls cambis podrian costálshi la pell.

—La bolsa baixa: la bolsa baixa... Aixó, com diu l' Independencia ja torna á ser com en los temps de 'n Pi y Margall.

—Ho sento... perque perderé...

—Qué! Tambe juga vostel

—Sí: al alsa.

—Quants cents mil?

—No, ca: vaig jagarmhi ab un company un puro de tres... Veí hi aquí.

Lo Brusi es l' únich periódich d' aquesta ca-

pital, que encare que vergonyosament, defen-sa las escalas del moll de la plassa de la Pau.

Lo Brusi es també 'l periódich de Barcelona que publica mes anuncis d' enterros y fune-rals...

Comprenen are quin es l' interés del Brusi?

Hem rebut lo segon tomo del compendi de oncologia ó tractat de tumors, obra escrita en alemany per lo doctor Lüecke, traduhida per lo Dr. Salvador Badia y aumentada y revisada per lo catedratic de la facultat de medicina de Barcelona D. Joan Giné, y de la que ja varem ocuparnos quan se publicá lo primer tomo. Sentim que nostre periódich sigui de una indole que no ens permeti dedicar á una obra de tanta importancia, lo que realment se mereix; sols podém dir á nostres lectors, que 'l ser la primera que en Espanya 's publica de aquesta especialitat, ya la recomana. Deixém á part lo ser traduhida y revisada per dos met-jes tan coneguts perque tant valen.

La obra consta de dos tomos en quart, plena de grabats y 's troba en de venta en la librer-ria científica del pati del Hospital, al preu de nou pesetas.

CANTARELLAS.

Perque are vas á la fábrica no temis que t' abandoni; puix si avants tenias sal are tindrás sal y oli.

M. P.

De tú vaig enamorar-me mirante del costat dret; mes ay trist! després reparo qu' erats bornia del esquert!

K. L.

¿No sabs nineta mèva perque passo prè d' insomni las nits? Es perque lo mèu quarto nena bella está plé de mosquits.

A.

Dius que no vols viure ab mi... nena per mi tot es hù: si no hi vols viure, está bè... llavoras viuré jo ab tú.

V.

Perque estich tant trist y ploro no 't cansas de preguntá'm... Donchs ploro perque ets tant lletja y ab tu 'm volen fer casar.

A. S. LL.

CUENTOS

Un granuja vestit de senyor vá un dia á casa de un guanter, y mentres l' hi probavan uns guants, ab molta finura vá ferne corre dos parells.

Unicament quan vá ser á fora, la mestressa se 'n adoná.

Pochs dias després hi torna.

—Uns guants, si es servida.

—Dispensi, diu la guanterera, de la seva mi-da no 'n tenim. Vosté té las mans molt llargas...

—Ay, ay! bè 'n tenian dias atrás.

—Jo l' hi diré, van venir uns quans senyors com vosté y 'ns ván deixá sense cap.

—Senyoret, deya una nena á un seu galant. jo no 'm caso ab vosté sino fá un sacrifici.

—Digui.

—Lo cigarro m' ofen: per lo tant vegi si pot sacrificarme'l.

—Oh, si... sí... ab molt gust.

—Y podrá ferho?

—Sí, senyora, sí: mentres quedin pipas array!

EPICRAMAS

Lo xicot de un rieh pajès
 á una fira anà cert dia,
 per veure si hi trobaria
 una aubarda que l' hi fés
 Ne hi veu una y diu:—¿Quan val?
 —Vint rals—Vint rals? Uy qu' es cara!...
 És pèl pare...—¡Ah! es pèl teu pare?
 llavors te 'n rebaixo un ral.

—Ab! aigna deya en Pepet
 m' empenyo á retorná un mort...
 —Caratsus noy, ja es prou sort...
 —Ey! si es un que 's mor' de set.
 P. B.

Ab son marit dorm l' Emilia,
 gran cristiana y ab vigilia
 sols pensa, en missas y en temples...
 Are veyeu quins exemples
 de donar á la familiar!...

D. P.

Vaig dirli á un jove aixirit:
 ¿Que 't sembla eixa nena Rul?
 Y respongué decidit:
 —No es maleta... ni bagul:
 tot lo mes es sach de nit.

¡¡...!!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, ls ciutadans Pere Botero, Perruqué del Barracon, Pepa y Lola, Jenani, Perico Matalassé, Pippermiut, D. Jordi, Güllera, Ralip, J. E., Geperut de Reus, Guerrero del Odeon y Nyela.

Son arreglables las dels ciutadans Un novici, Muslin, C. Félix, Peret Taui y Lluch Peixina.

Las demás que s' han remés y ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, fácils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Gestus. No siga impacient: mentres se'ns envihin cosas de un interés mes general, no estranyi que guardém aquella poesia á que 's refereix —Perico Matalassé. Dispensins que no 'i complasquém, porque no 'us es possible.—M. Palá. Mil gracias De la poesia llarga nos permitera modificar aquella quintilla que parla de Castelar? Contestins.—E. C. Insertaré un epigrama.—Cusi de l' Angelona. La poesia té molts defectes, y encare que facilitat hi ha versos que no sonan prou bé.—Laus tibi Crispis. En lo de la passada senmana y en lo d' aquesta hi ha cosetas molt cayas.—P. S. Ja hem fet tot lo que hem pogut.—Pere Botero. La poesia ben versificada; pero hi falta intencio: las cantarelles molt hè: respecte lo de l' altra senmana no podém contestarli porque se 'ns ha extraviat.—Jenani. Hi anirà 'l geroglífich.—D. Jordi. Insertaré la pregunta.—Güllera. Igualment que 'l seu quento.—Ralip. Y 'l seu també.—Guerrero del Odeon. Lo mateix que 'l seu anagrama.—Novici. Insertaré molt de lo que 'ns envia.—Muslin. Hi anirà anagrama y geroglífich.—C. Félix. Y una pregunta de vostre.—D. Miá y Net. Y 'l seu problema.—Marcelo. Y 'l seu geroglífich.—Pepa y Lola. La poesia no 'ns convé: la xarada múltiple molt bé.—Aragonés Catalá. La senmana passada va arribar tart: envihin la solucio de la endavinalla que 'ns remet: las fugas molt bé.—Monja del Salvat. Aceptém ab gust la fuga.—Manxaire. Aquesta senmana no va prou perfilat: d' anagramas ne guardém temps ha un ab la mateixa combinacio.—Ciutadans J. Mau, Pau dels timbals, Pau Bou, Un guenyo, Marcelo del B. de R., Un tranquil, Filt del Ostia, A. T. del Ostia, Buridan, Esquirol, D. Crispin y C.^a, C. de 'n Pampa, Ua cordé, Recontratri... etc.. etc., C. de Mal, Perruqué del barracon, Perico Matalassé, Pippermiut, Nyela, Peret Taui y Lluch Peixina. A tots vostés que no fila.—Dos sibocs. La pregunta va bé.—Desahogat. Y 'l seu problema també. P. de Sant Celoni. Lo mateix que 'l seu.—Prussia catalá. Arregiarém alló dels carrers.—Un ganxet. Insertaré la cantarella.—Federich Si-sort. Hi anirà 'l problema.—C. de Artagnan. Lo mateix l' hi dihém del seu.—Un espanyol. Igualment que 'l seu anagrama.—A. F. O. Insertaré los epigramas.—Vicentó. Los dos quentos hi aniran.—Enrich Xarau. Aquesta senmana no fila.—Doctor S. de Reus. Aprofitaré lo càlcul.—Boixompifaig. Tingui una mica de calma.—Josep Verdú. L' hi farem present.—Josep Verdú y Feliu. L' anterior nos diu que 'l nom que vosté usa es lo seu, y com que lo que 'ns envia no marxa prou bé, entenguí que ell no vol carregar ab los pebrots: ab aixó si té ganas de continuar cambihis'li.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª FUGA DE VOCALS:

Si voléu veure disfressas encar que no 'n siga 'l temps, passejeus per Barcelona y 'a veureu los carrers plens.

2.ª FUGA DE CONSONANTS:

Qui endavant no mira
 enre'a cau

3.ª ANAGRAMA.—Acaball.—Bacalla.—Callaba.

4.ª PREGUNTA 1.ª—Fes-re.

5.ª Id. 2.ª—Una cantonada.

6.ª XARADA 1.ª—Qu-a-res-ma.

7.ª XARADA 2.ª—Pis-la.

8.ª ENDAVINALLA.—Bomba

9.ª GEROGLIFICH.—Es en generai mortal la peste.

Totas las solucions enterament ningú las ha endavinadas: totas menos la 9 D. Miá y Net: menos las 4 y 9 Alcalde de Favara y Marcelo: menos las 5 y 9 Un espanyol, Pere Botero, y Pepa y Lola: menos las 3, 5 y 9 Aragonés catalá: menos las 4, 5 y 9 Nyela: menos las 4, 8 y 9 Pau Bou: han endavinat las 1, 2, 6, 7 y 8, Perruqué del barracon: las 1, 3, 6, 7 y 8, Musha: las 1, 2, 6 y 8, Caballero Artagnan y un guenyo: las 1, 2, 4 y 7 Jenani y J. Mau: las 1, 2, 6 y 7 Marcelo del B. de R. las 1, 4, 6 y 7 P. Matalassé: las 1, 2 y 7 Ua londrat: las 1, 6 y 8 Un tranquil: las 1, 6 y 7 Filt del Ostia: las 6, 7 y 8 Monja de 'n Salvat: las 1 y 7 Dos sibocs y A. T. del Ostia: las 3 y 7 Desahogat: las 1 y 8 Badinguet: las 1 y 3 Pippermiut; y finalment la 1 no mes Rateta del mèu cor, Buridan, P. de Sant Celoni, Prussia catalá, Esquirol y D. Crispin y C.^a.

PROBLEMA ARITMETICH.

Tres estudiants feren junts en un hostel un diner de gasto. Cada hù pa á la seva part ab moneda corrent y reberen lo cambi ab moneda corrent també, ¿com s' ho feren per no sufrir uns ni l'altre 'l mes petit perjudici?

DOS TRANQUILS DEL HOSPICI.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quin es l' home que menja ab las dents dels altres?

¡¡...!!

2.ª ¿Quin es lo poble de Catalunya que á creure 'l pèl seu nom hi hauria de anar sempre la grossa de Madrid?

J. M. P. SABADELLENCH.

ANAGRAMA.

No hi ha arbre sense tot:
 ab lo tot se fa bugada,
 y 'm fa tot y no m' agrada
 quan un s' escura las dents.

La tot quart es una tot
 que als esmolets dona vida:
 si 't dich que la seva mida:
 son quatre llettras... ¿no 'u tens?

CIRI-TRENCAT.

SALT DEL CABALL.

pas	si	ai	sol	64 xá,	ná	mi	Si,
en	pas	sa	la	en	fá	plan	do
la,	xi	tre	temps	en	do	já	Si
sei	rém	rem;	en	Si	ha	mi	ná y
ni	mi	la	de	y l,	mi	ro	sei
no á	ja	ba	la	ba	rem	y	do
dó	a	si	fa	a	na	pas	la
ré,	tre	ab	llá	á	ré;	i	ré,

ARAGONÉS CATELÁ.
 GEROGLIFICH.

FUGA DE VOCALS.

V.v. l. v. .n b.b.d.
 d.c.d.t n. d.y. .n d..
 .m.m.nt m.m.nt m.r..
 .l b.l p. d. .n b.r.r.l.

P. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.e .o.o l. .o.a
 .e .o..a .a .o.a

¡¡...!!

XARADA

I.

La primera es una lletra
 primera-dos també ho es:
 fins si vols y prim no miras
 prima-tres lletra pot ser.

Lo tot d' aquesta xarada
 de una noya es lo nom bell,
 molt bonica, mes tres-terça
 Si no 'u fos... ¡quin angelet!

PEPA Y LOLA.

II.

Serás un bon dos de prima
 sino m' acertas lector;
 mes si tens la dos inversa
 d' acertá'm, quedarás tot.

PERDIS IBISSENC.

ENDAVINALLA.

Só d' aspecte molt formal
 tinch corona y no tinch manto:
 sense ser sereno canto
 y odio la festa anyal.
 Tinch canons. . ¡ves si fá riurel
 y no soch cap artillé...
 y fins molt mes te diré:
 tinch ploma y no se 't escriure.

Per un regular llochs alts
 sempre 'm veurás ocupá,
 gosó entre federals
 de ser bon republicá.

CIRI TRENCAT

(Las solucions en lo próxim número.)

ANUNCI.

FLOR DE UN DIA.

NOVELA BASADA EN EL BELLÍSIMO DRAMA
 DEL MISMO NOMBRE

POR

D. MANUEL ANGELON.

(3.ª EDICIÓN.)

Dos numerosísimas ediciones van ya agotadas de una obra que se hizo popular desde su primera aparicion al público.

Los machos pedidos que nos asediaban tanto de América como del resto de España, y la carencia absoluta de ejemplares, nos han movido á publicar esta 3.ª edicion, con condiciones tales de baratura y buen gusto tipográfico, cual ya no puede exigir mas el público que nos favorece.

Bastará decir que la «Flor de un dia» que forma dos bellos y elegantes tomos en 8.º y que antes costaba 28 reales, se espnde hoy á 8 reales en Barcelona, y á 10 en el resto de España, franco de porte.

La venta en las principales librerias de esta capital, y para los envíos dirigirse á la Librería Española de Lopez, Rambla del Centro, número 20, tienda.

IMP. V. Y F. GASPAR, ARAULFO, 14.

Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.